

Een dankbare herinnering aan

Albert Hatzmann

Sinds 6 december 1989 weduwnaar van

Trees Gröniger

Je laatste vlucht....

Je wilt en kunt niemand missen en zeker niet iemand als Pa, Opa, Albert.

Pa, met zijn pet en een kiel van khaki. Het paste bij hem. Net zoals de kastanjes in zijn broekzak, want dat hielp tegen de reuma. Pa (Albert) was eenvoudig. Een man van weinig woorden. Hij hield niet van poespas en niet van luxe. Hij was zo ook niet opgegroeid. Hij leefde sober. Hij had armoede gekend. Op 20 augustus 1918 geboren in Smilde. Op jeugdige leeftijd verliet hij de ouderlijke boerderij. Hij ging werken als slagersknecht, in Assen, Diever en later in Losser. Voor een familiebezoek moest hij op zaterdagmiddag na zijn werk op de fiets naar Drenthe, om vervolgens na het kortballen op zondagmiddag weer terug te fietsen. Tijdens de oorlogsjaren verloor hij zijn ouders op tragische wijze. Zijn broers en zussen bleven alleen achter. Pa, is in een moeilijke tijd opgegroeid. Dat verklaart veel. Hij was niet altijd makkelijk, soms een beetje stug. Hij toonde zijn gevoelens liever niet. Wie hem echter goed kende wist beter. Pa was bovenal een goed mens en voor ons een lieve vader, schoonvader, opa en echtgenoot.

In Losser leerde hij Trees kennen. Hij werd katholiek en trouwde op 21 februari 1952 in Overdinkel. Direct na zijn huwelijk begon hij samen met Trees een eigen slagerij aan de Gronausestraat. Er werd niet op een tuurtje gekeken. Er werd gewerkt, heel hard gewerkt. Jaren later werd er een nieuwe zaak geopend aan de Kloppenstraat. Het werken als slager was zijn lust en zijn leven. Hij was een vakman.

De omgang met de klanten en zondags het kopen van vee bij de boeren gaf hem veel voldoening. Zijn gezin werd echter niet vergeten. In 1989 werd alles van het ene op het andere moment anders. Hij verloor zijn vrouw Trees, die jaren jonger was dan hij, door een hartstilstand. Hij heeft dit nooit echt goed kunnen verwerken. Hij miste haar iedere dag, ook al praatte hij daar weinig over. Hij wilde immers niemand tot last zijn.

Toch probeerde hij de draad weer op te pakken. Hij was geïnteresseerd in het wel en wee van zijn familie. Bezoekjes stelde hij op prijs. Ook al liet hij dat dan niet direct blijken. Hij hield van het boerenleven, de natuur en vele sporten. Hij kon uren in kranten en weekbladen lezen. De televisie maakte vaak overuren. Vooral de laatste jaren kon hij het wereldgebeuren en de maatschappij in Nederland moeilijk begrijpen. Hij was daarbij vooral bezorgd over de toekomst van zijn kinderen en kleinkinderen. Vervolgens praatte hij dan maar weer liever over vroeger. De duivensport was zijn hobby. Hij was gek met zijn duiven. Zaterdagmorgen om drie minuten over twaalf stond zijn duivenklok stil. Het was zijn laatste vlucht.... Een vlucht die anders eindigde dan hij gedacht had. Rond het middaguur werd hij tijdens een bezoekje van de overbuurman onwel. Diens prima eerste hulp mocht echter niet meer baten. Hij stierf op dezelfde wijze en op dezelfde plek in de keuken als twaalf jaar eerder Ma.

Pa, Opa, gelukkig heb je er zelf niets van gemerkt en daar zijn wij heel erg dankbaar voor. We zullen je missen.

Wij bedanken u voor het medeleven na het overlijden van onze Pa, Opa.

Kinderen en kleinkinderen
Losser, 30 mei 2002